

**Chương 492: Rizaira (10) - Sức Mạnh Của
Ronan Artorius**
(Số từ: 2120)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:48 PM 14/07/2023

Lưng của tôi đã làm tôi thất bại.

Kết quả là Arta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cõng tôi trở lại Rizaira.

"Ugh..."

"Còn ai khác trên thế giới này lại làm điều dại dột như vậy chứ..."

Luna thở dài thườn thượt khi cô ấy chườm một miếng gạc ấm lên cái lưng đau nhức của tôi.

Cô ấy hẳn đã nghe câu chuyện của Arta về việc tôi rơi vào tình trạng này như thế nào khi cố gắng nhô một cái cây bằng tay không.

"Mẹ... Nếu con sử dụng Tiamata... con có thể hồi phục..."

Mặc dù cần phải tức giận để sử dụng Tiamata, nhưng tôi đã khá quen với nó.

Tôi không thể khai thác [sức mạnh thần thánh] của Tiamata bằng cách tức giận với bản thân vì những hành động ngu ngốc của mình sao?

-Ugh

*Tát!

"Ouch!"

Khi tôi cố gắng triệu hồi Tiamata trong khi nằm xuống, Luna vỗ vào mu bàn tay tôi.

"Con đã quên những gì mẹ đã nói về việc không sử dụng Thánh tích sao?"

"Nhưng đây là vết thương..."

Có ổn không khi sử dụng nó vì chấn thương là không thể tránh khỏi?

Khi tôi hơi quay đầu lại để tranh luận, Luna lắc đầu với vẻ mặt kiên quyết.

"Không. Hãy suy nghĩ về sự ngu ngốc của mình và nghỉ ngơi vài ngày. Con sẽ làm gì nếu lưng bị gãy?"

"Chà... Đó không phải là vấn đề lớn vì con có thể hồi phục nhanh chóng..."

Ngay cả một chuyển động nhỏ nhất cũng khiến lưng tôi kêu lên đau đớn, khiến tôi phát điên.

Đáp lại sự phản đối của tôi, Luna nhẹ nhàng ấn xuống lưng tôi nơi đặt miếng gạc ẩm.

"Oái! Dừng lại, dừng lại!"

"Con có thể nghĩ rằng nó dễ chữa lành, nhưng điều đó dẫn đến việc tin rằng dễ dàng bị tổn thương cũng không sao. Đây không phải là bằng chứng sao?"

"Ouch! Làm ơn, tha cho con!"

Cô ấy vừa nói vừa bỏ tay ra khỏi lưng tôi rồi nhìn tôi.

"Không ai được phép để mình bị tổn thương một cách dễ dàng, cho dù họ có thể hồi phục sau chấn thương nhanh đến đâu."

"..."

"Đừng cho rằng không sao khi bị tổn thương chỉ để đạt được điều gì đó. Đó là điểm yếu của con."

Bằng cách nào đó, có vẻ như cô ấy quan tâm đến trạng thái tinh thần của tôi hơn là thể chất của tôi. Có phải thói quen chịu đựng nỗi đau của tôi quá dễ dàng đáng thương, đáng lo ngại, hoặc có lẽ là đáng thương?

Cuối cùng, tôi làm theo chỉ dẫn của Luna, không sử dụng Tiamata và nằm nghỉ ngơi vài ngày.

Tôi cũng đã suy nghĩ về ý nghĩa của việc coi đau đớn là điều hiển nhiên chỉ vì nó dễ dàng trốn thoát. Bằng cách nào đó, tôi cứ nhớ lại cái ngày mà Ellen đâm vào tim tôi.

***

Tôi nằm liệt giường khoảng 3 ngày.

Đó là một sự nghỉ ngơi bất ngờ, ngay cả khi đó là vì chấn thương.

Trong 3 ngày đó, tôi đã nghĩ về những lời của Luna: chỉ vì tôi có thể hồi phục nhanh chóng không có nghĩa là dễ dàng bị thương.

Luna và Ronan đều kiểm tra lưng tôi.

Họ cung cấp một phương pháp điều trị giống như vật lý trị liệu, cảm giác như cơn đau dữ dội sau đó là sự nhẹ nhõm.

Thành thật mà nói, tôi gần như đã ngất đi.

Có lẽ nhờ sự điều trị của Ronan và [sức mạnh thể chất] cơ bản của tôi, vết thương của tôi đã hoàn toàn lành lặn chỉ sau 3 ngày.

"Anh iu, đi cùng Reinhardt lần này."

"À được rồi."

Cô ấy có lẽ nghĩ rằng lưng của tôi có thể lại bị đau, vì vậy cô ấy đã gửi Ronan đi cùng tôi.

Từ việc không thể chặt cây cho đến cố gắng nhổ rễ cây một cách liều lĩnh và làm tôi bị thương ở lưng, giờ đây tôi có bị coi là một kẻ ngốc nghếch bốc đồng không?

Bằng cách nào đó, tôi không phiền khi bị nhìn theo cách đó.

***

Khi chúng tôi đến khu rừng nơi việc khai thác gỗ đã hoàn tất, Ronan đứng ở gốc cây đã khiến tôi bị thương ở lưng.

"Bóc toàn bộ cây là không cần thiết."

Không nói một lời, Ronan bắt đầu dùng xẻng đào xung quanh gốc cây, dọn sạch những chỗ rễ cây không vướng vào.

Khi anh ta khai quật một khu vực đáng kể, những thân cây bị chôn vùi nhanh chóng lộ ra. Bằng cách chèn một cái cuốc và đào liên tục, hình dạng đầy đủ của rễ, sâu một cách đáng báo động so với bề mặt của chúng, hiện ra.

"Cậu có thấy nhiệm vụ mà mình đang cố gắng phi lý như thế nào không?"

"...Thực vậy."

Ronan bắt đầu dùng rìu chặt từng thân cây bị chôn sâu hơn.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua?

Cuối cùng, Ronan dùng cuốc nhấc phần dưới lên nhiều lần và nhổ được gốc cây khổng lồ.

"Đây là cách thích hợp."

"Hmm... Con không chắc mình có thể làm tốt không, nhưng con sẽ thử."

Trong khi ghi nhật ký đòi hỏi một số kỹ năng, điều này dường như đòi hỏi nhiều chuyên môn hơn.

Từ chặt cây đến nhổ gốc cây.

Sau khi trình diễn một lần, Ronan ném gốc cây đã bị loại bỏ sang một bên và phúi bụi trên tay, như thể không cần phải dạy gì thêm nữa.

Thành thật mà nói, sau khi xem một lần, không cần phải xem lại.

Nhưng sự tò mò nảy sinh.

"Ừm... Cha?"

"Muốn tôi cho xem một lần nữa sao?"

"Không, không phải thế. Con chỉ đang thắc mắc một chuyện thôi."

Tôi chỉ vào một gốc cây khác có kích thước tương tự như cái mà chúng tôi vừa chặt bỏ.

“Cha có thể chứng minh làm thế nào để nhỏ nó mà không cần làm điều này, chỉ sử dụng sức mạnh của mình?”

“...?”

Tôi thực sự tò mò. Ronan không thể sao?

Rõ ràng là anh ấy thành thạo hơn tôi rất nhiều.

“Hmm...Ngay cả khi tôi làm theo cách đó, tôi không chắc cậu có thể sao chép nó...”

“Cha chưa bao giờ thử?”

“...”

Ronan nhìn tôi với vẻ mặt trống rỗng để đáp lại câu hỏi của tôi.

Ồ, tôi đã vượt quá giới hạn của mình?

Anh ấy nghĩ gì về lời nói của tôi, tôi không thể nói được, nhưng đột nhiên, Ronan xắn cả hai tay áo lên.

—Ronan Artorius.

Có lẽ một người đàn ông đơn giản hơn tôi đã nghĩ?

Cho đến bây giờ, anh ta dường như không sử dụng bất kỳ sức mạnh nào, bao gồm cả [Tăng cường sức mạnh ma thuật], và sẽ không thể nhổ những chiếc rễ cây đó bằng sức mạnh của một người bình thường.

Nó gần giống như những gì tôi đã cố gắng vài ngày trước.

Anh dùng xẻng đào xung quanh cái cây và nắm lấy rễ cây.

Giống như Arta và giống như sức mạnh gần đây mà tôi bắt đầu sử dụng, không có ánh sáng xanh nào phát ra xung quanh Ronan.

Tuy nhiên, chỉ cần quan sát anh ta, rõ ràng là Ronan Artorius sắp phát huy một sức mạnh đáng kinh ngạc.

Chỉ xem thôi đã khiến tôi sồn da gà.

Ronan bắt đầu hít vào.

*Grrrr!

Nếu là tôi, lưng tôi sẽ khụy xuống, nhưng với Ronan thì khác.

Giống như toàn bộ mặt đất đều bị nhấc lên, Ronan hai chân cắm vào trong đất, liên tiếp vang lên có thứ gì răng rắc thanh âm.

*Vút!

Anh ta kéo mạnh cái cây khổng lồ khỏi mặt đất bằng tay không.

Tôi chỉ biết trố mắt nhìn những gốc cây khổng lồ với những chiếc rễ đứt gãy treo lủng lẳng.

*Thud!

Ronan ném những chiếc rễ cây mà anh ấy đã nhổ bằng tay không về phía tôi.

“Cậu có làm được không?”

"Không hoàn toàn không."

Máy đào người đứng ngay trước mặt tôi.

***

Sau khi chứng minh hai lần, Ronan rời đi, để lại tôi một mình.

Tôi đã thử nhiệm vụ, tự hỏi liệu tôi có thể hoàn thành nó không.

Để đi thẳng vào vấn đề, tôi đã làm được một việc tương tự như những gì Ronan đã làm.

Giải phóng đầu ra tối đa bằng cách truyền tất cả [sức mạnh ma thuật] của tôi.

*Thud!

"Phew."

Tôi ném gốc cây đã bị loại bỏ và vô hiệu hóa [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Rõ ràng là sức mạnh của tôi đã tăng lên.

Tuy nhiên, tôi không thể hài lòng với mức độ sức mạnh này.

Nếu tôi có thể giải phóng sức mạnh như vậy trong điều kiện này, thì tôi có thể đạt được bao nhiêu nữa trong trạng thái [Tăng cường sức mạnh ma thuật] cực kỳ ổn định, với công suất tối đa?

Tôi sẽ sở hữu sức mạnh ở một cấp độ hoàn toàn khác so với những gì tôi có bây giờ.

Vì vậy, tôi bắt đầu với việc nhổ cây.

Sau khi chặt cây đến nhổ chúng.

Sau đó xới đất.

Một khoảng thời gian đáng kể đã trôi qua.

Nhưng một lần nữa, tôi phải để thời gian trôi đi và tiến hành bước tiếp theo.

Tập trung tâm trí, duy trì trạng thái ổn định của [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Ổn định hơn, chính xác hơn.

Để có một sức mạnh hoàn hảo hơn.

*Thwack!

Tôi cắm xẻng xuống đất.

***

Việc nhổ rễ cây còn mất thời gian hơn cả việc đốn gỗ.

Do tính chất của nhiệm vụ liên quan đến việc đào sâu vào lòng đất và sự thiếu kinh nghiệm của tôi, tôi đã phải đối mặt với nhiều thử nghiệm và sai sót.

Nhưng, không thể phủ nhận, sự tiến bộ xảy ra khi thời gian được đầu tư.

Và khi tôi đầu tư thời gian, sự tập trung của tôi chỉ tăng lên.

Tại một thời điểm nào đó, tôi có thể duy trì trạng thái [Tăng cường sức mạnh ma thuật] tinh tế trong toàn bộ quá trình, từ đầu đến cuối.

“Không quấy rầy cậu ấy có tốt hơn không?”

Lena, người đã quan sát Reinhardt đào từ xa, hỏi Arta.

"Tôi thậm chí không chắc mình có thể làm phiền cậu ấy nếu tôi cố gắng."

Lena và Arta, những người đã đến trò chuyện, đã nhìn Reinhardt đào đất và chặt rễ cây bằng rìu từ xa.

"Lúc đầu, tôi tự hỏi cậu ấy đang làm gì, nhưng càng quan sát, tôi càng thấy cậu ấy có vẻ không ngừng nghỉ."

Arta rùng mình như thể bị đẩy lùi.

Như thể bị thôi miên mạnh mẽ, Reinhardt, mãi mê với công việc của mình, cư xử như thể bị mù và điếc.

Anh ấy không thể nghe thấy bất cứ ai gọi mình, và anh ấy chỉ tập trung vào nhiệm vụ của bản thân, bất kể điều gì xảy ra xung quanh anh ấy.

Một mức độ tập trung và đắm chìm đáng sợ.

Arta không còn bắt kịp trạng thái tập trung của Reinhardt.

Lena liếc nhìn lại vị trí của Reinhardt.

"Điều gì có thể khiến cậu ấy trở nên như vậy?"

Mặc dù đã thành công trong việc tập trung tinh thần, nhưng hành động của Reinhardt không thể che giấu sự tuyệt vọng của anh ta.

Cả Lena và Arta đều nhận thức được điều này.

Khi chặt cây và nhổ rễ, người ta không thể không nhận thấy sự tuyệt vọng gần như điên cuồng trong việc Reinhardt theo đuổi giai đoạn tiếp theo trong khi tập trung vào nhiệm vụ của mình.

Có thể có câu chuyện gì?

Những loại sự kiện lờ mờ trước mặt anh ta?

Điều đó khiến anh vô cùng tuyệt vọng.

"Tôi không biết."

Arta lặng lẽ nói.

"Có lẽ tốt hơn là chúng ta không biết. Chắc chắn rồi."

"..."

Sự điên cuồng điên cuồng của Reinhardt.

Arta tin rằng nó được kết nối với thứ gì đó bên ngoài, và nếu vậy, tốt hơn là họ không nên biết.

Arta rùng mình khi quay lại phía Rizaira.

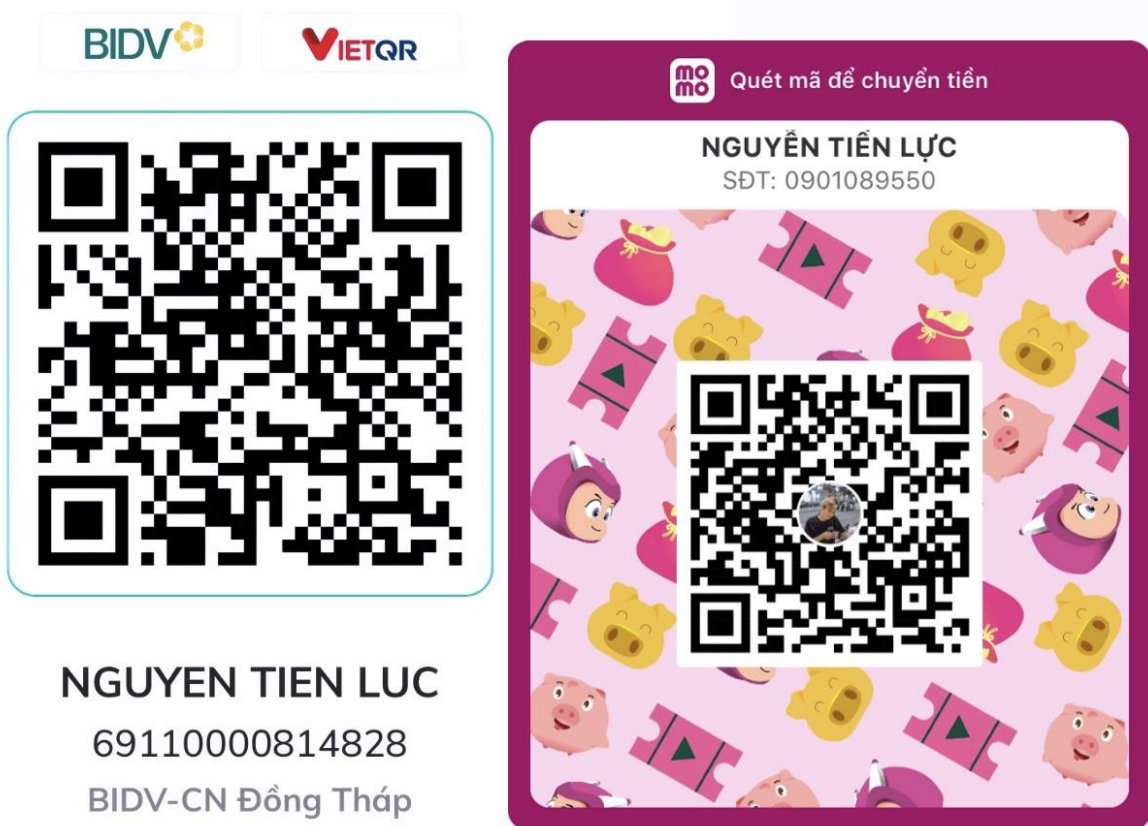
"Bắt đầu lạnh."

"Đúng vậy."

Mùa thu đã đến gần.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading